

«גלית עדות צילום: אריאל בשור

חתונת המאה

השבוע צוינו 70 שנה לחתונתם של רבקה וヨוסף באו, שנערכה בחשיין במחנה הריכוז פלאשוב בפולין והונצחה בסרט "רשימת שנידלר". לרגל האירוע מספרות בנויותם, צלילה והדסה, על האושר הגדול ששמר בבית ועם על החיים הכהולים של אביהם, שדייף תעוזות בgetto בקרקוב ובשירות המודיעין הישראלי.

רַק האהבה תנצח.
יוסף ורבeka באו

בית יוסף באו Joseph Bau's House

סְפָאַן
גְּרִפִּיקָה
סֶרֶט
אַלּוֹם

"אם כל השלים יצחק, לא יהיה עוד מלחמות". הדסה (מיימי) וצלילה באו

אשר בצעירותו, ממש שבעה וחודשיים
הפרידו ביןיהם קילומטרים ט弗ויים, אבל הם
לא ירדוו זה על קומו של הרק קוות שתשתי.

_ticks כרע המלחמה ושוכנו להתקאה.
עם סיום המלחמה, בשנותיה הפסיט
על גוף הכווץ, גונע יוסף יוסף בשארית כוחו
על לזרקן, להחפש את בני שפתו ואת
יערתו. בנסיבות אשתו שדרה ושהייה נמי'
צאת בצעירותו, לא חשב עמיים וחור
אל המרינו בוחן ליפוי גזע. כי
נתים, עם שחרור ליכטנברון מידי הروسים,
ציאה רבקה בא בעלה תונתון לסת ואיתה
עד מוש נשים אל החופש. בדרך התהפה
העגלת והנסים, פצועות אחורות השבוי
לו בבלת חתלים סמוך. בסיגען יוסף בבי
מוחיק, אבל עם המון אהבה. לימים, כשהי
בסיגען שטייריה את חונתון ברוט' ר'שימין
שינדרל', נזק כספה. "מן פאות וחותמי"
ולך רבקה, ול שייח'ת אותם בפלאשוב. "אי'
בטענן עין, אם אמאה תרבותה שחי איה
במלוקה, חז ענו לך, בטלנו שומעת איה",
הוא אמר לבנותו. "אפייל סדרין לא היה לנו".

שאבא ומאמ גאנשוויז.

ומרט' יישימת שנידרל', של הבמאי סטיבן
ספילברג, עסק ביפויו של תעשיין אוסקר
שינדרל' שחציל' 1,200 יהודים בשואה. שין'
דלה, הבעלען שלם מעל ליפוי כל' אלמייל,
ויסליגט'ר וממחנה הרדי קרבוב ובכ'
השנים לטפי והערכה על הסטל אל תוך
הה' אבא, שיחיה האפה של ייזיל' השואו, בנא
לה. פיג' ושל אורה למוה לא עשיים את סטיבן,
הרי גאנצ'לט'ס כב' דונקנין', משוחרת הבת,
חרסה. "פיג' אמר שמאחר שהשונה בפלאשוב
נדהס איזי יידען, צילום מאונטוני
שא, פטלביג'ר אל רוזה, לעשת את סטיבן.
כמו ימי אחר בר עלה הסלה להטפס לסל
שנידרל' קיב' בכתה העבריה בערך 1,200 איש'
רים מפעל שליש' שבתחם של בקרובין.

אנגלי, עם הטענה ואב' וצ'ויס צ'יז'

במחנה, כול' הרשות מפקדים שוויטו
הכרי או ברקה. "אחים זומאים פיג' גאנט'
לאבאו ואמר לו שפטלביג'ר יילם את הרטס
ויעשה אותו בשורולבן, כמו היירום שלו".

"רישימת שנידרל'", שיצא לאקלומים ב'93, נכח

באווה שנה לפני פרנסיס בקטורי'ת "הסרט
הוב' ביטור".

החיים הם נס

אחרי המלחמה חזרו רבקה
ויאסף באו להתגורר בקרקוב, מחייב

עד שבחד הימים החליף יוסף ארבע מנוט
לחם בכפייה כספ' ויבורו עד ארבע מאות לחם
בקשי התוצרת המוקמי להתרץ את הכספי
שם מלחמת הדריה. "בואי מחתון", הוא נזכר
לסוגני המשם שלו, והוא שיבת, "בנרא
התשגעת, מי בכל תחתון במנגה רוכבי".
מה של לנו לאחסין", שכע' אודה, "מי מב'
טיה לנו ענינה מהר?".

על כל אחד ממי הדרוע האכזריים בויתו שיעשה עבו'

רו עירור שרוטט. כך הגיעו לבאו, באחד
הימים הורה אמן גת לירושף להיכין תעריך
שם מלחמת הדריה. "השמיים
מעוננים", העו יוסף לומן. "זה לא מעוניין
אותו", נבח עלי הפקד הכבור ואים, "אם
לא תעשה מה שאמרתי, תמות".

בכל אורו יא יוסף הודה ובוין אל הש'
בום החגונה ייזא ונשים לעברת פרץ
בשרה. בשוכן התגנגן יוסף, מסתה לבנה על
ראשו, ליטר נשים הורות בינו לבין הגאנז
ר'ס גאנז'. שם, לדי דושה של אמו, עיניה
שי' של העלם העזני. "אי' מהכה לשיט",
הוא הבהיר לה. "אלוי ווילן של מאלא מ'ר'
ל' בככעה זי', נישק את הכללה. ביל', ר'ב,
מזכה", האל עם המון אהבה. לימים, כשהי
בסיגען שטייריה את חונתון ברוט' ר'שימין
שינדרל', נזק כספה. "מן פאות וחותמי"
ולך רבקה, ול שייח'ת אותם בפלאשוב. "אי'
בטענן עין, אם אמאה תרבותה שחי איה
במלוקה, חז ענו לך, בטלנו שומעת איה",
הוא אמר לבנותו. "אפייל סדרין לא היה לנו".

כל הדון לאוסטך

ומרט' יישימת שנידרל', של הבמאי סטיבן
ספילברג, עסק ביפויו של תעשיין אוסקר
שנידרל' שחציל' 1,200 יהודים בשואה. שין'
דלה, הבעלען שלם מעל ליפוי כל' אלמייל,
ויסליגט'ר וממחנה הרדי קרבוב ובכ'
השנים לטפי והערכה על הסטל אל תוך
הה' אבא, שיחיה האפה של ייזיל' השואו, בנא
לה. פיג' ושל אורה למוה לא עשיים את סטיבן,
הרי גאנצ'לט'ס כב' דונקנין', משוחרת הבת,
חרסה. "פיג' אמר שמאחר שהשונה בפלאשוב
נדהס איזי יידען, צילום מאונטוני
שא, פטלביג'ר אל רוזה, לעשת את סטיבן.
כמו ימי אחר בר עלה הסלה להטפס לסל

שנידרל' קיב' בכתה העבריה בערך 1,200 איש'
רים מפעל שליש' שבתחם של בקרובין.
בשכע'ה ואה ברקה בא הא גנעה לך'
פמפר, וווצ'ה לא וויבש', "זיגט'ל' תא אמן
מידוי של אש אס'אס' שרדי להרגו אונת',
ועכשו' אלה חיב' זי', אמאה אמאן". לע'י'
צמי אני לא ואנטן, אל לא בעעל'. אני מבקשת
שהכינס אונטו לששנה של שנידרל'".

ורק הה'ה, פפער הניגס את שם של יוסף
באו לרישימת הפעולין הדרושים לשנידרל'
וואר טלח'הים למפל' בצעירותו, כמו
שם עבד עד לסום המלחמה. בוניטים נשוי'
רח'ה רבקה לאושוויז'ן ומשע' עברה ליכטנברון

ואכטנו הלהוחת, מלאת
האגמנות, צמחה ממחנה
היריב פלאשוב - במקום
שדרם חושב שכ' חיקוק הוּא
חיקוק האתגר שוואן לאווארות".
מתוך הונינים של דבקה באו

אלוי ימי הדרוע האכזריים בויתו שיעשה עבו'
האגנות מעודה, ימים של שטה של לודעה
בובל ועם שאכד צלם אנוש. תחון מל'ה
מיים הורה אמן גת לירושף להיכין תעריך
בבאו יוסף. לפטעה ייזא ונשים הורות בינו ור'
יפה, ברכבתון מופסט, והחתה לפחות מר' שט'
שי' של העלם העזני. "אי' מהכה לשיט",
הוא הבהיר לה. "אלוי ווילן של מאלא מ'ר'
בקה טננבאום. היום, ביום האהבה, מציינות
בנוריות, ליליה הדסה, 70 שנה ליום נגי'י
שאים של הוירין, 40 שנה ליום של אס' אס'
קר' שנדרל', מושיים. 20 שנה ליום של אס' אס'
"רישימת שנידרל", שאחת הסצינות מתוכו
את ווילן קירחה ווילן קירחה נטהן לה, לאויר ווילן,
הוקדשה לתיאור הוילן, שתחרשה נמי'
עד ווילן לורן תוך סיכון חיים וביצירות,
הרי החרבה הוא איבי המגアナ. בפלאשוב

ל'ין, הא לא לדוד אמות פלטטי' באוניברסיטה
המקומית והתמהה בקהל יירפה של אוניברסיטה
גנות. לימודי נטשע' כשרצ'ה מלחת
העולם השנוייה, כשייחודי קראוב' נכלואו
בגנוי, אבל היכשון האורי של הצלת
חייו ואת'היהם של מאות אנסים.
על חלון הדו' בגטו בקרקוב תל' יוסף
שלט גויל: גרפיקה שמיושת. הטענים תחו
מי בכל ציר' גופקה בגטו, אבל גור眉נס
שנתקלו בשל הבינו שהוא אכן
שם ציכים והעסיקו אותו בפודוות
שרוטט וביבת' סטמפני. תא העובי:

הה'ה שוחבה ביהו' היה עשו'ה בסתר:
מייר'ה עדות' ואישרום לוחשי'ה השו'
ולאנשי'ה המוחת'ה היירוי'ה. היה מעניק
לهم שמת פלנ'יס כו'גאנס' ווות'ם
על המסלים בחומרת שאורה ה'ין
מתפה' אדרמת. ליטם נודע' כי מאי'ת
אשש' נצלו' הדוד לישורי' המו'
פלאשוב. רק את עצמו הוא לא מלט
ונגונס. "יעשה לך תיעירה'ה תברוח",
ה'ז אומרים' ג', הדוד היה ענה'ה ביהו'
ליטם נשלחו כל תושבי' קראוב'
קוב אל פלאשוב. את מתחה ר'ר'יכו
ניהל אמן גת, שעלי'ו אמור'ו "הבטה'
באנון גת וויאית את הווות", וויה'

ממציא, אינטסור,
גראפיקה ז'ז'יפ, כי-
העבודה בסטודיו
של יוסף באו

יוסף באו

יוסף באו

בא הואר בן 81. "ברגע שהייא הלכהABA כבר לא צבה ללחוץ", לחשת דודה, "בם אナンנו היינו הרוסות". למרות הבזע ואינטסור על מותה רוחה, האיזיות לבת בואר לא מסקנות לzechuk, זו גזואה הלא בתוכה של התהרים אותה חן מלמאות בדקדוק. לא כך לא לשכח, חן אמותה. "אללא לעשות את העילם למאושר יתה. בא כה מידי איך שאם השולם יצוח, לא תהיינה יותר מלוחמות".

את הסטודיו הקפן של באזון הפכו למורה. ומונגה גדריה של ההורים מתנוססת על הקיר ייחד עם עשרות מעבודותיו. ציורים, אוטוים והכחות של סדרים. שולחן החט רוטס השיגיע מגהיבן מגזין ואן וועלוי דפים שהחלבים ומזכירבים. על הלהקן ומוחם הס' פרים שכתב, ספר הוויכרונות "שנות תרצח", ספר ברוחות שבו "כל הכויות לא שמות" וספר שמורקע לשפה העברית "בירת מילא".

לאמדי ביריה רושה שהמציה ואתה דודיה מפעם לפעם זה מארחות בואן קבוצת' מא' ספרות את היסוד הבלתי אידמן של האיש שההה שם. רק בשבע שערר תוהנה ציללה מוסקה. היא הביבלאוי במוניא הידורי, שם מעצגת עירקה מבודויה של יוסוף.

את המזיאן הקפן. הן חזיקות בקשוי ופסטלות ווותה הורות למלמיה קפה שען מקבלות מஸדור החנין, מושבד לא' רחים ופטיון ומומעה לשמודו ארמים. ביום האבאה, חן מצינית, כאמור, 70 שנה לחותנת והוריון. באירוע שהתקיים אמוןול בסגנון כתת איבך נערךת תוהנה מליה של מספר גוזו, גורנו רטרס עכירות של 20 מעלות, אף פעם לא תלונה ולא בכחה. מצלמת שליח פטילבר במיוחר לרגל השבטים. הוא לא פברה לנו על הא' פעם. על המכחות שקיבלה כל ליליה, על הפעם היא ששמו אותה בבור לא בון בור למים כבביה רותה, והפיעו מינימס ודרודה דרכה כקסטראית היא ששללה בצעדי שאה, וכשינוינו אמרות לה אמא, מה את צריכה לשמעו את כל חפירים העזובים האלה כל יום, היא אמרה לנו שציר לחתם דובר".

פרק האבובו".

כח לו יותר מעט, עד כדי כך שלא הספיקו לגאת מישואל ולטוס ולבקר את אחיו שה-תגזרו בבריתם הרביה".

עד כמה שהוא יוסף חשאי בעבודתו, את קורתויו בשאה לא סטיה. "בנגדי לניצ'ר סיטר", אומרת צלליה. "אלlem למותה השטי גדריה הנדרולה שעברה עליהם, הם לא שקו לתוך הכאב וועצב אלא טפר דרבוות, בעפולותיהם מעבר לים. יוסף המשיך את החרום הי אומרים לו שם שם, בפלו' רות למוגלים שפיעו בשירות המוציא, בין הירובם לאילן בון. על הפון הזה של יייזו לא יזכיר ברכיה. "חו' לו' חים כפולים", אומרת הרוסה. "רך שננים אחרי מorth, בתערוכה שורה ומופקים של וויהו, וויר שאבא אותו בתשע, והוא רכס אותו והעלתו גם אותו היה עטמי התווך של ממודיע", היז'פן הרראשן בארכ'.

הירוך לשמרו על שאוית גור וויסוף אלמנוגיות, אפליו על עבותות הגרפיטים המה-הוואחוות לאת שולחן הרטרוט שמשם סמכים המזופים, ב"בית יוסף בא" רחוב פרד'ץ'בסקי 9 הTEL של יייזו רוחה של קון וסורי שיעיר את צירויות. "האמנות של היהיטה לעשתת הכל כד' לא ריעו עלי", מבויהה ציליה. "הארץ הייתה חזק

לצחוק ולא לשכו

"אבא היה חור כל יום מהעבדה ומספר לאמדי ביריה רושה שהמציה ואתה דודיה צוחק מתגלגל כזה", אמרות הדסה ועיניה ברוקט. "אבא היה מתגעגע לה' גז' חוק להה ווידי היה אומר שו המזוקה היפה ביריה. והוא היה עשה הכל ביריה, מדריך כלים, כביסה, סוטף דצפה. בירוב ימי, כשהחל בפרקנסון, בישק שאזוקה אוווע בעטביה בונן שחריה כלים. הוא אמר שהה רוזה שכל הגברים ינגן כמויה. היה אושר שכל הגברים דלא הבנטן. יש אנשים שיש ח'ים דודיה".

יש אינטסור כי במקביל לעשייה האזרחתית שלו, גראפיקה ובאנימטור, היה יוסף היז'פן של היהיטה המודיעני. הוא הכנין מסמכים בפלוני, הבנו שהיא עברה עיניהם קשש בשושוין ובגלם היהיטה חילה במשך כל השבטים. הוא לא פברה לנו על הא' פעם. על המכחות שקיבלה כל ליליה, על הפעם היא ששמו אותה בבור לא בון בור למים כבביה רותה, והפיעו מינימס ודרודה דרכה כקסטראית היא ששללה בצעדי שאה, וכשינוינו אמרות לה אמא, מה את צריכה לשמעו את כל חפירים העזובים האלה כל יום, היא אמרה לנו שציר לחתם דובר".

ורק היז'פן הרראשן בארכ'.

של מכונת רנטגן בנה מכונות צילום